

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 224.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Ἰωβὸς ὁτι μέγιστος τῶν ἀνδρῶν ἔπρεσβας·
 εἰ δὲ πρὸς τὴν κρίσιν τῆς παραγωγῆς
 οὐκ ἔχρησεν ὀφθαλμοῦ, μάλλον δὲ τὸ λο-
 γισμὸν ἀπολωλεκότος, αἰτιῶνται σε,
 μάλιστα ἐν ὅδῳ λόγῳ ἀξιοβλήτου ὀφεί-
 λουσιν, ἀνθρώποι ἀπίστων, ἡ τερά-
 νων ἀξίον· εἰ δὲ γὰρ ἀκροβόλια ἀδ-
 αμῶς αὐτῶς, σκῆνο ἐπέεσσιν εὐόχου
 ἀγνοῦν, ὅπως τυραννίδα τὸ τῶν ἀδ-
 οκῶν μετακέρχον ἀξίωμα· εἰ μὲν
 γὰρ ἔχετε δεῖξαι τὴν ἀρχαίαν ποι-
 ματικὴν καὶ νῦν κρατῆσαι, μάλιστα
 μὲν τὸν ἥπνοια ἡγεμονίαν εἶναι τῆς
 παραγωγῆς, καὶ ἀποφύροντα δίκαιοι
 ἀεὶ αὐτῶς ἐπιμαρτυροῦν· εἰ δὲ διωκόμενος πα-
 ρηγήσασθε, μὴ μόνον ἀπολύσεισθε τῆς
 κτηνοτροφίας, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνην εἰ-
 σθε· εἰ δὲ εἰς τὴν ἀπὸ μετακέρχον, καὶ
 μὴ ἀπαμείβω, τότε μὲν γὰρ ἔσονται
 τῆς ἀποβῆτων ἀπέθνησκον· νῦν δὲ τὰ
 ἀποβῆτα ἀμαρτυροῦν οἱ ποιμένες, ἡ τὰ
 σῶματα σφάζουσιν· ἡπὸν γὰρ τὸν κῆ-
 ρον, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς σκιδάλιζον-
 τες, καὶ τότε μὲν νηστεύουσιν τὸ σῶμα ἐσω-
 φρόντων, νῦν δὲ περὶ σκιδρῶν
 ἀποβῆτων ἀμαρτυροῦν· καὶ τότε μὲν τὰ εἰ-
 τῆς τοῖς δεομένοις διένομοι· νῦν δὲ τὰ
 τῆς πεινῶν σφτερεύουσιν· καὶ τότε
 μὲν ἀρετῶν ἡσυχίαν, νῦν δὲ τοῖς ἀρε-
 τῶν ἀποκινῶν ἀποβῆτων ἀμαρτυροῦν· καὶ τότε
 μὲν τὴν ἀρετῶν ἐξομολογῶν, νῦν δὲ,
 ἀλλ' ἔδωκεν βύβλον καὶ θυρεὸς εἰπεῖν· καὶ
 γὰρ ταῦτ' ἐπὶ σκιδρῶν τοῖς εὐ-
 χεῖς, ἔδωκεν γὰρ πάντας ἀπίστων, ἀλλὰ
 δεκτικὸν τὸ μέσον τῆς ἀρχαίας λειτουργί-
 ας, καὶ τῆς νῦν τυραννίδος, δι' ἣν
 αἰτίαν ἡ τεράνται, καὶ ἀνακηρύττειται
 τῶς τῆς ἰσότητος ἐργασίας·

Ζωσίμου πρεσβυτέρου. σιδ.

Ἄνθρωπος τῆς ἐπιφροσύνης σενινο-
 ῶν ἐπιτυχῶν ἡμῶν, σιδ μὲν δευτέρου
 ποιῶν τὴν καταβολὴν, φάσκον θαν-
 μάξων, πῶς μὲν ἔξ ἀίματος ἐλευ-
 θερίας φῆς τὴν ὀφρὸν ἐπαίρει, καὶ τὸν
 αἰχλὸν ὑψοῖς, καὶ ἐπ' οὐχὶ βαδίσεις,
 καὶ ἀποβῆτα ἐννομίζεις, καὶ ἀπὸ πάν-

si quidem recto rerum iudicio carētes, vel,
 ut rectius loquar, mente ac ratione orbati,
 te accusant, maximè quidē nec digni sunt,
 ad quos sermo habeatur, ut qui eum, qui
 corona dignus est, accusandum putent.
 Quod si aduersus eos velitandū est, hanc
 orationem habe. Illud fortasse ignorare vi-
 demini, lenitatis ac mansuetudinis digni-
 tatem in tyrannidem transiisse. Nam si hoc
 ostendere potestis, veterem pascendi gre-
 gis rationem nunc quoque vigere, maximè
 quidem eum, qui se huic negotio imparem
 esse arbitratus est, ac propterea in fugam
 se dedit, à vobis laudari æquum fuerit. Si
 autem cum id exequi posset, munus istud
 defugit, non modò crimine non soluat,ur,
 sed etià in eum animaduertatur. Sin verò
 res in contrarium cessit, ab ea pœnæ mini-
 mè experuntur. Tum enim salutis omniū
 causa mortem oppetebant: nunc autem
 Pastores quibus mortem inferunt, nō cor-
 pora iugulantes (leuius enim hoc malum
 esset) verum animis offensionem afferen-
 tes. Tum ieiunio corpus castigabāt: nunc
 autem, ut luxu ac deliciis exultent, ef-
 ficiunt. Tū bona sua egentibus distribue-
 bant: nunc autem, pauperum bona in rem
 suam vertunt. Tum virtutem colebant:
 nunc virtutis cultores proseribunt & eli-
 minant. Tum castitatem mirificis laudi-
 bus: nunc autem, sed nihil molesti dicere
 volo. Nam hæc quoque eò duntaxat dice-
 re cupio, ut eos, qui in culpa sunt, inse-
 ctarer. Nō enim omnes accusabo. Verum,
 cum ostendam quantum inter vetus mini-
 sterium ac præsentem tyrānidem interfit,
 quæ tandem causa est, quam obrem æqua-
 litatis amantes coronis non redimitis ac
 prædicatis?

Zosimo Presbytero. 224.

Vir quidam philosophiæ nomine clarus
 mecum congressus, te quidem grauiter ac-
 cusabat, mirum illud sibi videri dicens,
 quòd tu, qui ne ingenuo quidem sanguine
 ortus es, supercilium efferas, ceruicemque
 attollas, atque extremis vnguibus incedas,
 ac per aërem ambulare tibi videaris: deni-

que per omnia corporis membra imperitiam tuam & ineptiam cōspiciam reddas: contra autē priscam quandam scēminam Archedicem nomine mirificis laudibus in cælum vehēbat, cuius etiam epitaphium huiusmodi referebat,

Non mihi mens inquam tumuit, licet ipsa parentem

Regem habui, & fratres, pignoraque, atque virum.

Ego autem hos versus tibi indicandos existimaui. Hinc enim fortasse fiet, vt nunc saltem teipsum nofcas.

Strategio Monacho. 225.

Permulti homines inuito animo iniuria affici, timiditatis & ignauiæ, vltro autem ac voluntario animo lædi, maximū suauitatis ac patientiæ argumētum esse ducunt. Qui autem rectē de rebus iudicare norūt, vel, vt rectius loquar, qui diuinis Scripturis fidē habent, ne eos quidē, qui quamuis iniuriā inuiti accipiant, suffragante maxime Paulo, atque his verbis vteute, Et rapinam bonorum vestrorum cum gaudio suscepisti, scientes vos habere meliorem substantiam in cælis, ac manentem. Quod si dicas, Quid enim facere poterat, cū à potentiore læderetur? respondeam, Clamoribus ac maledictis insectari, diris deuouere, traducere, molestiam forenfem exhibere. Qui igitur cū hæc omnia facere posset, non tamen fecit, ei, qui vltro lædi appetit, si non par, suppar certē haud immeritō existimari queat. Atque etiam, si dicendi vi ac facultate vti, ac sincere loqui oportet, illum quoque fortasse superarit. Neque enim ille, nisi voluisset, iniuria affectus fuisset. Qui autem, cū iniuria affici nollet, illatam tamen tulit, nec quicquam eorum, per quæ cum, à quo læsus fuerat, vlcisfi poterat, fecit: huic vtique, vt qui extremæ cuiusdam patientiæ documentum dederit, luculentior corona haud immeritō texi queat.

των τῆς μελῶν τῶ ἀπαδευσίας ἐμφάνεις. γυνῶν δ' ἀρχαίαν ἐξεθείαζεν, ἥς καὶ τὸ ἑπιτάφιον ἑπιγραμμὰ ἀπήγγελλε λέγον.

Ἀρχιδίκη πατρὸς καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν ἕσσα τυράνων

Παίδων τε. ὅσα ἐπήρην οὐδ' εἰς ἀτασθαλίαι.

Ἐγὼ δὲ ἐδιδραξα αὐτῶν ταῦτα μηροῦσα, τάχα πως κἀν νῦν γνοίης σαυτῶν.

Στρατηγῶ μοι ἄζοντι. σιέ.

Οἱ μὲν πλείους τῆς ἀνθρώπων τὸ μὲν ἄνοτα παύειν κακῶς, ἀναδρίας. τὸ δὲ ἐκουσίας ἐλέσθαι ἀδικηθῆναι, ἑπιτελείας καὶ φιλοσοφίας τεκμήριον πιδεταί εἶναι μέγιστον. οἱ δὲ ἑπιτελείαι πᾶσι παραγμάτων κρίνειν ὀρθῶς, μάλλον δὲ οἱ ταῖς ἱεραῖς πιστεύουτες γραφαῖς, καὶ τὸν ἀκουσίας μὲν ἀδικουμένων, φιλοσόφους δὲ φέροντα, ἔπειτα μισθῶν, ἔπειτα πᾶσι δὲ πιστοῦσιν, ἑπιψηφίζοντος μάλιστα τῶ Παύλου καὶ λέγοντος, Καὶ τῶ ἀπαργίῳ τ' ὑπαρχόντων ὑμῶν μετὰ χάριτος προσδέξασθε, ἡν ὁσόντες ἔχειν ἐαυτοῖς κρείττονα ὑπαρξῆν ἐν ἕραντοῖς καὶ μὴ ἔσσαι. εἰ δὲ φαίης, τί γὰρ ποιῆσαι ἡδυνάτο, ὑπὸ τῶ δυνάτω τέρου ἀδικουμένων; φαίης, καταβοῆσαι, κακηγορῆσαι, ἐπαράσασθαι, ἀξιοσύραι, εἰσχυλῆσαι δικαστηρίοις. οὐκ οὖν ταῦτα πάσαι δυνάμεις, ἀλλ' ἔστι μὲν, μὴ παρῆται δὲ, τῶ ἐκουσίας ἐλομῶν ἀδικηθῆναι, εἰκότως ἂν εἰ καὶ μὴ σιωπεθῆναι, ἀλλὰ γε ὑπαεθῆναι. εἰ δὲ καὶ ἐν νότῃ γρησασθῆ, καὶ τὸ ἀκρίβεις εἰπεῖν, τάχα καὶ ὑπαρξῶν ἴσθησιν. τῶ μὲν γὰρ τὸ βέλτερον ἀδικεῖν, μεγίστην φέροι παραμυθίαν. ἔγὰρ ἂν ἡδίκηθη, εἰ καὶ μὴ ἡβελήθη. τῶ δὲ μὴ βελήθη, εἰ καὶ ὑπομείναι, καὶ μὴδὲν πεποινητόπιν εἰν ἡδυνάτο ἀμύσασθαι τὸ ἀδικηθῆναι, εἰ καὶ ἐλάτῃς φιλοσοφίας βάσανοι ἑπιδείξασθαι, λαμπρότερος πλακίη σέφανος.

Παμφοῦ